

Impressies van het ontmoetingsseminar op Cyprus

September 2008

De ontmoetingsseminars zijn de “core business” van de stichting CoME, ze raken het hart van de zaak. Het is geen pretentie om te doen alsof deze seminars als een zakelijke onderneming gerund zouden kunnen worden. Het is een aanduiding van wat zich werkelijk afspeelt: zaken die het hart raken!

Zo ook weer het ontmoetingsseminar dat afgelopen zomer op Cyprus werd georganiseerd. Veertig jonge mensen uit Israël en Palestina kwamen op uitnodiging van CoME naar Cyprus. Zoals dat nu al jaren gebeurt vanuit een situatie die wat politiek en geweld betreft als uitzichtloos bestempeld kan worden. De deelnemers kwamen naar Cyprus uit nieuwsgierigheid naar “de ander”, vanuit een oprecht verlangen de ander te ontmoeten. Om nu eens die ander te kunnen zeggen wat je altijd had willen zeggen, ook om zelf op een andere manier in het conflict te staan.

Veertig jonge mensen hebben elkaar ontmoet, op een intensieve manier, soms spannend, soms vrolijk, soms zeer ontspannen, maar ook emotioneel aangrijpend. In een hotel in Droushia op het eiland Cyprus gingen ze de confrontatie aan. De verhalen waren zonder tal. De verhalen van de jongen uit de nederzetting op de Westbank bijvoorbeeld: hij praatte voor het eerst van zijn leven rechtstreeks met Palestijnen uit Bethlehem (die op een “steenworp” afstand van zijn woonplaats wonen). De verhalen van een Palestijnse jongen wiens familie huis door bulldozers van het Israëlische leger vernietigd was. De reactie van den Israelier: waarom praat je nog met ons, hoe is dat mogelijk? De verhalen van een islamitisch meisje dat zich afvroeg of de inspanningen om Israëliërs te ontmoeten wel de moeite waard was. Ze was bang dat het ten koste ging van haar gemoedsrust. Daarnaast het verhaal van een joods meisje dat door deze ontmoeting nu eindelijk Arabisch ging leren. Verhalen die soms dramatisch zijn, soms gewoon. Vanwege de situatie worden die verhalen met een intensiteit boven het gewone uitgetild.

Ongewoon zijn ook de activiteiten. Indrukwekkend was het om te zien hoe een joods meisje met zorgvuldige gebaren een gezichtsmasker van gips aanlegt bij een Palestijnse jongen. Hoe een moslimmeisje leerde “challes”, het joodse sabbatbrood klaar te maken op de joodse culturele avond. Hoe de van afkomst Russische jongen rond danste in Palestijnse kleding. Kleine uitingen van vertrouwdheid, van intimiteit.

Waarom komen ze? Om uit de uitzichtloze situatie te zijn? Uit de benauwenis van Ramallah waar je toch besluit te blijven wonen omdat het jouw stad is? Vanuit de oprechte intentie om iets anders te doen omdat de staat, die jouw staat is, zo gewelddadig is? Omdat je ziek wordt van het geweld? Omdat het enige alternatief oorlog zou zijn?

In de evaluatiepapieren gaven ze hun impressies weer, hun verwondering en bewondering om wat er met hen gebeurde tijdens het seminar. “Je kunt je niet voorstellen”, zeggen ze steeds weer “wat het met ons gedaan heeft.”

Na het seminar zijn ze met elkaar in contact gebleven. Dat gaat niet gemakkelijk. De situatie van scheiding en geweld drukt de goede intenties om bij elkaar te blijven makkelijk weg. Maar deze ervaring hebben wij hen als “core business” van CoME kunnen geven. En dat is door hen als heel kostbaar ervaren.

Douwe van der Sluis en Maaike Hoffer, Nederlandse begeleiders van het seminar